

falsket Embedsprotokollen. Omtrent paa den Tid, da jeg tiltraadte Justitsministeriet, var der i denne Sag faldet en Overrettsdom, som gik ud paa, at der ikke kunde være Tale om nogen Forfalskning af Embedsprotokollen. Der forelaa kun en formel Urigtighed fra den Paagjældendes Side, som efter Rettens Mening maatte kunne affones med en Multt paa 20 Rd., altsaa, som De ville se, et Forhold, som Overretten fandt at være temmelig ubetydeligt. Den paagjældende Embedsmand kom til mig og begjærte, at Sagen dermed maatte være affluttet, at hans Suspension — han var nemlig suspenderet — nu maatte høre op. Den første Forbindelse, jeg havde med den Paagjældende, var, at jeg erklærede for ham, at den Sag skulde føres videre, den skulde føres til Højesteret, idet i en Sag af den alvorlige Bessaffenhed burde Landets højeste Domstol skønne, og det var kun gennem en Afgjørelse af Højesteret, at der kunde komme til at foreligge et Botum, som kunde, om fornødent, rehabilitere ham i hans Medborgeres og navnlig i Jurisdiktionens Behoeres Dine. Den Paagjældende maatte altsaa finde sig i, at Sagen gik til Højesteret, han maatte finde sig i, at hans Suspension fremdeles varede 4 Maaneder. Dette var meget haardt og meget søleligt; thi den Paagjældendes Suspension medførte blandt Andet en betydelig Forringelse af hans Embedsindtægter, ligesom Bekommende var sat ud af Funktion og maatte halvveis være Gjenstand snart for Medlidenhed og snart for en vis Haan. Højesteret kom til det samme Resultat som Overretten, idet den idømte ham 20 Rd. Multt, men ikke videre. Dette forhindrede imidlertid ikke, at den samme Besskyldning gik igjen, og det flere Gange. Det var i Efteraaret 1872, at denne Afgjørelse fandt Sted. Ikke desto mindre kom disse Klager, som idelig løde i det følgende Aar, først saa at sige udelukkende fra den Mand, der havde reist Klagen om Forfalskning af Embedsprotokollen, og det var Klager, der tilbids spillede paa den samme Melodi, som man skulde tro havde fundet sin Afgjørelse ved Højesteret. Der kom dog ogsaa andre Klager til. Jeg skal imidlertid oplyse, at i de fleste Tilfælde viste en nærmere Undersøgelse — thi Sagen blev nemlig undersøgt —, at Klagerne vare ugrundede, og der forelaa derfor ingen Anledning til at stride ind mod den Mand, som væsentlig maatte anses for at være Gjenstand for en i alt Fald væsentlig ubegrundet Agitation. Omfider bleve Klagerne dog af den Bessaffenhed, at jeg ansaa det for rigtigt at lade Ringen nærmere undersøge. Dette skete, som bekjendt, ved en Kommission, der blev nedsat ifølge et allerhøjeste Kommissorium, og denne Kommission havde vel at mærke det Hverv at undersøge, ikke blot, hvorvidt den paagjældende Embedsmand havde gjort sig skyldig i Forfælske, for ikke at sige i Forbrydsler, men tilige, hvorvidt der maatte være drevet en Agitation, som kunde paadrage nogen Anden Ansvar.

At antage, at det forholdt sig saaledes, var ikke ganske ubegrundet, og jeg tager ikke i Betænkning at sige, at det, som gjorde mig noget betænkelig ved at anordne dette Skridt, nemlig en Kommissions-Undersøgelse af den paagjældende Embedsmands Forhold, netop var den Overbevisning hos mig, at der paa Bunden af det Hele laa nogen Agitation, dels af personlig og dels af politisk Art. Det ærede Medlem her lige overfor (Spønsen) ryfter paa Hovedet, men han maa tillade mig at have min Ansuelse derom, og jeg anser det ikke for heldigt, om det skulde uoville sig saaledes, at en dels af personlige, dels af politiske Hensyn fremkaldt Agitation skulde jevnlig eller let føre dertil, at man suspenderer Embedsmænd og bringer deres Forhold i deres Helhed til Undersøgelse gennem en Kommissions Behandling. Smidertid bleve Klagerne, som sagt, saa alvorlige, at jeg gjorde det nævnte Skridt. Det ærede Medlem maa overlade til mig selv at bedømme, hvorvidt dette Skridt burde have været gjort tidligere eller ikke; efter min Mening burde det ikke være gjort før. Det skete i det Dieblit, da det burde ske. Det ærede Medlem yttrede, at der var set igjennem Fingre med den Paagjældende, at Retten burde være ens for Alle — derom har jeg allerede haft Leilighed til at udtale mig —, og han sluttede med at bemærke, at det havde sin Betydning, at man stemte for Udvalgets Flertals Indstilling, idet man derved ogsaa tilkjendegav, at man misbilligede den Afgjørelse, der var truffen af den daværende Justitsminister. Jeg vil i den Anledning sige, hvad jeg bemærkede før, at jeg har anset det for at være usforsvarligt, om jeg vilde have indstillet den Paagjældende til Afsted paa anden Maade, end sket er, og jeg føler mig overbevist om, at jeg har handlet ikke blot strengt retfærdigt, men strengt mod den paagjældende Embedsmand. Under disse Omstændigheder maa jeg ganske overlade til det ærede Medlem og Andre, hvorvidt de ville lægge den ene eller den anden Betragtning ind i deres Afstemning over det Forslag, der foreligger. Jeg for mit Bekommende anerkjender i denne Sag ingen andre Dommere end min egen Samvittighed og Rigsretten, hvis det maatte behage at paafalde den.

Rettelser.

- Sp. 2373, §. 12 f. n.: „20 pCt.“ læs: „2 pCt.“
 — 2384, §. 20: „500 Kr.“ læs: „5.000 Kr.“
 — — §. 29—30: „Postbetjentene“ læs: „Rorsbetjente“.
 — 2403, §. 24 f. n.: „ikke“ læs: „vel“.
 — 2517, §. 9 f. n.: „paa Landet“ læs: „i denne Sal.“